

КРАЛИ МАРКО И ЗВЕЗДА ВЕЧЕРНИЦА

Надъ бѣлитъ Маркови кули се показала румената Вечерница и тръгнала по небото. Подире ѝ като роякъ пчели прѣпнали дребнитъ звезди. Паднала дълбока нощъ надъ Прилепъ. Заспалъ градътъ, заспали звѣроветъ въ тъмнитъ пещери, прибрали се пойнитъ пилета въ гнѣздата. Разперили мекитъ си крила, да затоплятъ голитъ жълтурчета.

Тежкиятъ тропотъ на Марковия конъ загърмѣлъ по прилепскитъ улици. Съ очудване гледала Вечерницата малкитъ звездички, що трепкали подъ конскитъ копита. Разигралъ Марко Шарколията по широкото поле. Голѣма сила кипѣла въ гърдитъ му и той не знаелъ какво да я прави. Замахналъ съ боздугана си, прехвърлилъ гори и планини. Провикналъ се:

— Хей, — и отъ страшния му гласъ се залюлѣла земята. Пробудили се хората, подали глави отъ джамчетата, за да видятъ какво има. Изтрѣпнали звѣроветъ, нападали птичкитъ отъ гнѣздата.

— Хей, кой ще излѣзе насреща ми!

Нѣмало никой. Нито човѣкъ, нито звѣръ, нито седмоглава ламя.

Уморенъ, спрѣлъ Марко Шарколията срѣдъ полето и се огледалъ наоколо. Било пустота. Мълчали тревичкитъ, мълчала черната сѣнка на града въ далечината. Вдигналъ очи Марко нагоре къмъ небето. Срещналъ погледа на вечерницата и я попиталъ:

— Кажи ми, звездо Вечернице, като грѣешъ надъ цѣлия свѣтъ, има ли нѣкжде конъ по-бързъ отъ моя Шарколия?

— Нѣма, — отвърнала звездата.

— А видѣ ли по земята юнакъ по-голѣмъ отъ мене?

— Не видѣхъ никжде по земята, но има единъ, който не е на земята.

— Кажи го!

Звездата показала съ прѣстъ къмъ небето.

Исправилъ се Крали Марко, скръстилъ рѣще на гърдитъ си, погледналъ на горе и издумалъ тѣзи тежки думи:

— Както ми е накупѣла сила въ гърдитъ, да излѣзе на срѣща ми самъ Дѣдо Господъ, и съ него мегданъ ще дѣля.

Изведнажъ потъмнѣло ясното чело на Вечерницата!